

δέν θά θρῆτε ποτέ τὴν τρύπα.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε, πού τολμῶ νὰ σᾶς ρωτήσω, εἶπε ἐκείνη τῆ στιγμῇ ἡ Μηλιά κατακόκκινη. Εἶμαι ὁμως πολὺ περιεργὴ νὰ μάθω πῶς ἔτυχε νὰ ἔχετε σεις αὐτὸ τὸ σχέδιο καὶ τίνος εἶνε τὸ ὠραῖο κουτὶ μὲ τάπετράδια;

— Πρὶν σᾶς τὰ διηγηθῶ ὅλα, σταθῆτε πρῶτα νὰ φωνάξουμε τὸν κύριο Ντουμάν, εἶπε ὁ κ. Γκαζί. Πρέπει νὰ μάθῃ κι' αὐτὸς τὴν περιεργὴ αὐτῆ ἱστορία. Τρέξε, Γιαννάκη, νὰ τὸν παρακαλέσης νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ὁ Γιαννάκης δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ἐπαναλάβουν. "Ε-τρέξε, κατέθηκε, καὶ σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, ἀκούστηκε πάλι στὴ σκάλα τὸ τρελλό του τρέξιμο, μαζὺ μὲ τὸ θαρὺ θῆμα τοῦ κ. Ντουμάν.

— Ὅριστε, κύριε! Περάστε! εἶπε ἀνοίγοντας διάπλατα τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μπῆ ὁ κύριός του.

— Μὰ τί συμβαίνει πάλι, φίλτατε Ἀνδρέα; ρώτησε ὁ κ. Ντουμάν. Ὁ Γιαννάκης μοῦ διηγήθηκε ἓνα σωστὸ παραμῦθι τῆς Χαλιμάς... γιὰ ἓνα θησαυρό... γιὰ μιὰ κρύπτη... γιὰ δυὸ σχέδια... Τίποτα ὁμως δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω...

— Ναί! Πρόκειται ἀκριβῶς γι' αὐτὰ τὰ δυὸ σχέδια, εἶπε ὁ δάσκαλος, καὶ ἔδειξε στὸν κύριο Ντουμάν τὸ δικό του κι' ἐκεῖνο πού εἶχε ζωγραφίσει ἡ Μηλιά.

— "Α! εἶνε πολὺ περιεργὸ αὐτὸ τὸ κιβώτιο... Αὐτὰ τὰ φειδία πού σχηματίζουν τὰ τέσσαρα ποδιάρια... Αὐτοὶ οἱ θάμνοι μὲ τὰ λουλουδάκια... Τί λεπτά, τί ὠμορφα πού εἶνε ὅλα!... Ποιὸς τὰ ζωγράφισε;

— Τὸ δικό μου τὸ ἔχει ζωγραφίσει ἓνας προπάππος μου, ὁ ὁποῖος συνώδευσε τὸν Λαφαγιέτ στὴν Ἀμερικὴ. Δὲν ξέρω σὲ ποιά ἐκδρομὴ ἀνακάλυψε αὐτὸ τὸ κιβώτιο, τὸ ὁποῖο πρέπει ν' ἀνῆκε στοὺς πάληρους πολεμιστὰς, τοὺς ὁποίους κατετρόπωσε ὁ Χριστόφορος Κολόμβος... Ἀφοῦ ζήτησε ἐπίμονα νὰ θρῆ τοὺς ἰδιοκτῆτες τοῦ θησαυροῦ (μάταια ὁμως, γιὰτὶ δὲν τὸ κατάρθωσε) ὁ προσπάππος μου αὐτὸς, ἔγραψε στὸ τέλος στὴ γυναίκα του ὅτι ἔκανε τὴν τύχη του καὶ τῆς ἔστειλε τὸ σχέδιο τοῦ κιβωτίου αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἀκριβῆ κατάλογο τῶν πολυτίμων λίθων τοὺς ὁποίους περιεῖχε.

Στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του τῆς ἔγραψε: «Φεύγω μὲ τὸν «Ἀστρολάθος». Θὰ ἰδωθοῦμε πολὺ γρήγορα». Φαντάζεσθε τώρα μὲ τί ἀνυπομονησίαν περίμενε ἡ προμάμμη μου τὸν ἄντρα της μὲ τὸ θησαυρό... Μὰ ἀπὸ τότε, οὔτε ὁ «Ἀστρολάθος» φάνηκε πειὰ πουθενά, οὔτε οἱ ἐπιβάτες του...

»Φαίνεται, ἐξακολούθησε ὁ κ. Γκαζί, ὅτι τὸ πλοῖο αὐτὸ ναυάγησε αὐτανδρο, ἀλλὰ πού καὶ πῶς, κανεὶς δὲν ξέρει. Καὶ ἡ προμάμμη μου περίμενε, μὲ τὴν ἐλπίδα πάντα, ὡς ὅτου γύρισε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ὁ Λαφαγιέτ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπισκέφθηκε στὸ σπίτι της προσωπικῶς καὶ τῆς εἶπε ὅτι ὁ «Ἀστρολάθος» χάθηκε. Τὸν εἶδαν, τῆς εἶπε, πού πέρασε τὶς ἀκτὲς τῆς Βρετάνης, μὰ ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκε πουθενά.

— "Α! φώναξε τότε ὁ Γιαννάκης. Τὸ εἶδα ἐγὼ τὸ πλοῖο πού θούλιαξε! Μᾶς ἔστειλε μάλιστα ἓνα σωρὸ πράγματα: γαλέττες, θούτυρο, φορέματα...

— Σιωπῆ, Γιαννάκη! τοῦ εἶπε ἡ Μηλιά αὐστηρά. Πῶς τόλμησες νὰ διακόψῃς τὸν κ. Γκαζί;

— Δὲν τόκανα γιὰ κακὸ, ἀποκρίθηκε ὁ μικρός. "Ἦθελα νὰ τοῦ δώσω μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν προπάππο του...

— Ὁ σκοπός σου, πράγματι, ἦταν καλός, Γιαννάκη! ἀποκρίθηκε ὁ δάσκαλος. Ὁ «Ἀστρολάθος» ὁμως πού σᾶς λέω, ναυάγησε στὰ 1766 καὶ τώρα ἔχουμε 1890. Ἐννοεῖς λοιπὸν πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶνε ποτέ δυνατόν νὰ εἶδες τὸ ναυάγιο αὐτὸ, στὸ ὁποῖο χάθηκε ὁ προσπάππος μου!

— Καὶ ὁμως τὸ κουτὶ πού θρήκαμε, δὲν μ.ορεῖ παρά νὰ εἶνε τοῦ προσπάππου σας... Καὶ γιὰ νὰ εἶνε δικό του, θὰ πῆ ὅτι ἦταν μέσα στὸ πλοῖο πού θούλιαξε... κι' ἐπειδὴ ἐμεῖς εἶδαμε νὰ θουλιάζῃ ἓνα πλοῖο, πρέπει ἀσφαλῶς νὰ ἦταν αὐτὸ τὸ ἴδιο... Δὲν εἶν' ἔτσι, Μηλιά;

Καὶ ὁ μικρός τὰ ἔλεγε ὅλα αὐτὰ μ' ἓνα ὕφος τόσο σοβαρὸ, μὲ μιὰ τόσο κωμικὴ πεποιθήσι, ὥστε ὅλοι τους γελάσανε, πλὴν τοῦ κ. Ντουμάν, ὁ ὁποῖος εἶπε:

— Καλὰ, Γιαννάκη!... Ἄφησε τώρα νὰ μιλήσῃ ἡ ἀδελφή σου... Ὑστερα θὰ σοῦ δώσουμε ἐμεῖς νὰ καταλάβῃς πῶς ἔγινε αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἀφοῦ πρῶτα τὴν καταλάβουμε κι' ἐμεῖς. Λέγε λοιπὸν, Μηλιά, πῶς θρήκατε τὸ θησαυρό;

— Μέσα στὸ Μεγάλο Βράχο, εἶπε ἡ Μηλιά. Καὶ τὸν ἀνακαλύψαμε ἐξ αἰτίας τοῦ γλάρου. Τώρα θρίσκειται ἐκεῖ φυλαγμένος στὴ σπηλιά. Θὰ πάω μόνη μου νὰ τὸν πάρω καὶ θὰ τὸν δώσω στὸν κ. Γκαζί.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΠΑΡΘΕΝΑ

(Τῆς κ. Ροζεμοντ Φονοτάν)

«Κόρη, εἶμαι ὁ θαυμαστός πολεμιστὴς
πού δὲν τὸν ἔχει τίποτα κουράσει...
"Ὅταν μὲ βλέπουν, τρέμουν, χόρτο πειὰ
δὲν ξαναθυγῆκε ἀπ' ὅπου ἔχω περάσει»

Θὰ πάω νὰ κατακτῆσω ὅλη τὴ γῆ
στὸνομα τὸ δικό σου, ἂν τὸ ζητήσης...
Πές μου, θές τὴν ἀγάπῃ μου, μικρῆ;
— «Ὁχι! τὸν κόσμο κι' ὅλο ἂν μου χαρίσης»

«᾽Ω Κόρη, εἶμαι ὁ γλυκὸς τραγουδιστὴς
πού λυπημένος πάντα συλλογιέται,
πού ὁ ἀνήσυχός του πάντα λογισμὸς
μέσ' στὸν γαλάζιον οὐρανὸ πλανιέται.

Εἶμαι ὁ γλυκὸς χλωμὸς τραγουδιστὴς
μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά —θῆσαι γιὰ μένα
ἄγια, Μαντόνα, καὶ γονατιστὸς
θὰ λέω τὸνομά σου ἐγὼ, παρθένα!

Μὲ ὅλες μαζὺ τίς θλίψεις καὶ χαρὲς
μὲ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τὰ πλοῦτη πῶχει
ὅλη μου νὰ σοῦ δώσω τὴν ψυχῇ,
τὴν τρυφερὴ ψυχῇ μου θέλεις;» —«Ὁχι!»

«᾽Ω Κόρη!... Ἐνα παράξενο εἶμαι ἐγὼ
πλάσμα, τῶν μυστικῶν παλμῶν τῶν πρώτων
εἶμαι ὁ θεὸς τῶν θεῶν ρεμβασμῶν
καὶ τῶν ἰδανικῶν ἀγνῶν ἐρώτων.

Μοιάζει ἡ φωνὴ μου ἀγγέλου τῆ φωνῇ
τόσο γλυκειὰ καὶ τόσο ὀνειρεμένη,
καθένας πάντα ἐμένα λοχταρᾶ,
καθένας πάντα ἐμένα περιμένει.

Εἶμαι, καλὴ μου, ἐγὼ τὸ ἰδανικὸ,
εἶμαι τὸ ψέμα, κι' ἂν ποτὲ μὲ πόνω
καὶ πόθο, μὲ θυμᾶσαι, εἶνε γιὰτὶ,
εἶδες στὸν ὕπνο σου μιὰ αὐγούλα, μόνο,

τὴν αὐλὴ τῆ μορφῇ μου τὴν ἀχνῇ
τὸ αἰθέριό μου τὸ στόμα πού σοῦ ἐγέλα,
ὅπως χαμουγελοῦν τὰ χερουβεῖμ.
᾽Ω κόρη, δὲν ὑπάρχω...» —«Ἀγάπῃ μου, ἔλα!»

Μεταφ. ΜΑΡΙΑΣ ΖΑΜΠΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

(Τοῦ Θωμᾶ Μούρ)

Τὰ γόνατά μου λύγισαν τόσον καιρὸ πού μένω
ἔτσι προσμένοντας ἐσὲ ὀλόχαρη καὶ πάλι
σάν τότε νάρθης μὲ ζωῇ, σ' ἐμὲ τὸν πεθαμένο,
ψυχῇ καὶ φῶς νὰ χύσουνε τὰ παιδικὰ σου κάλλη.

"Εκλαψα, πόσα δάκρυα γιὰ σένα θάχω χύσει;...
Ἀπὸ τὴ φτώχεια τρέμουνε τὰ σαρκα κόκκαλά μου...
Κλαίει στὴ σκέψι σου ἡ ματιά, προτοῦ νὰ σ' ἀντικρύσῃ
καὶ εἶνε νεκρὰ καὶ ἄψυχα τὰ δόλια σωθικά μου.

"Ελα, ξανθῆ! Τὸ βράδυ μας ἐκεῖνο δὲν ἐχάθη
σάν χθὲς ἦταν πού σοῦλεγα σ' αὐτὶ τὰ λόγια ἐκείνα
σάν χθὲς ἦταν πού ἀνθίζαν στίς γλάστρες μας τὰ κρῖνα
καὶ πού γελοῦσεν ἡ ζωῇ μὲς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη.

"Ελα! μὴ λές πειὰ τίποτα! Γονατιστὸς προσμένω,
τὸ δρόμο ὅλο τὰ μάτια μου, κυττοῦν πού θὰ γυρίσης.
"Ελα, ξανθῆ! Εἶν' ὁ ἔρωτας, ζωῇ στὸν πεθαμένο,
ζωῇ καὶ σὺ μπορεῖς μ' αὐτὸν σ' ἐμένα νὰ χαρίσης!..